

СТЕФАНИЯ КОЛЕВА

Извънредно със...

АКТРИСАТА „ЗАТЯГА
КОЛАНИТЕ“,
ЗАЩОТО ЗА ПЪРВИ
ПЪТ ЩЕ ИЗЛЕЗЕ
САМА НА СЦЕНАТА

текст: **Димитрина Иванова**

Срещаме се в една от последните топли съботи, малко преди да се разделим с лятото, за да ми разкаже как не спира да провокира себе си, особено в театъра, и го прави за пореден път с първия си моноспектакъл „Затегнете коланите“. Но това му е хубавото на новия сезон – идват премиери, нови емоции, нови истории за разказване, за представяне. Развълнувана е Стефания Колева от тези, които тепърва ще споделя с публиката. И докато си говорим за пътя, за промените, за компромисите, за онова „ако“, което всички изричаме в някакъв момент, виждам често огромната ѝ усмивка. Заразителна е. Точно като смеха ѝ. Онзи, който заразява и на сцената, и извън нея.

"ВЪВ ВСЯКО УСМИХВАНЕ ТРЯБВА ДА ИМА И ЛЕКО ЗАМИСЛЯНЕ"

На 6 октомври в Théâtre е премиерата на твоя моноспектакъл „Затегнете коланите“. Кога реши, че си готова да излезеш сама на сцена?

Човек никога не е готов. Ако няма никакви обстоятелства и един ритник, мисля, че никога няма да се случи. (Усмивва се.) В моя случай Здрава (б.р. – Здрава Каменова, с която играят в три представления заедно) каза: „Хайде, не ти ли е време?“. Започнахме да си говорим, а след това ѝ изпратих неща, които съм писала във времето. Двамата със Светльо Томов се провокираха от един текст, който бях написала – за онова „ако“, което човек често си казва. „Ако бях едн-кой си, щяха да съм...“ Някъде оттам тръгна цялата история. Още преди да заиграем с триото, се бях срещала със Здрава и ѝ бях споменала, че искам да направя нещо подобно. Но някак не можехме да намерим тема. Понякога трябва да изтече малко вода, малко време да мине. Не знам дали е точно моноспектакъл, или поне не трябва да се гледа като нещо, което ще е прекалено сериозно и в истинския смисъл за моноспектакъл. По-скоро е формата, която ние трите представяме – с една основна тема, около която се разказват различните „ако“-та и възможности в целия текст.

Т.е. ще е по-скоро комедиен?

Ще бъде нещо, което ще те накара да се усмихнеш. Не знам дали ще можеш да се залезеш от смях. Има и смешни моменти, разбира се, но има и много самоирония. Нещо, което много харесвам в текстовете на Здрава и на Светльо. Нещо, което може да те накара да се замислиш. Музиката е на Добромир Кисъов, хореограф е Евелина Владимирова, художник на мултимедията е Никола Налбантов, сценарията е моя, а режисьор на видеото е Иван Москов. Специални благодарности на Artvent и на Института по въздушен транспорт – София. Възнувам се и се надявам всичко да мине по вода.

Кое е твоеето най-голямо „ако“?

Никога не съм обичала тази дума и затова, когато писах текста, си мислех именно за това как човек използва „ако“ и се отдръпва от това какво се случва в момента, какво може да направи. Остава в зоната на вероятностите и смята, че това „ако“ може да промени живота му, съдбата му, мястото му, а то не е така. Всичко се случва сега.

**"ВИНАГИ
ЕДИН КРАЙ Е
НОВО НАЧАЛО
ИЛИ ОТИВАШ
НА ДРУГО
СТЪПАЛО,
ПОГЛЕЖДАШ
ОТ ДРУГА
ВИСОЧИНА"**

В едно твое интервю споделяш, че чрез спектаклите със Здрава и Богдана успяваш да кажеш неща, които искаш, но по смешния начин. Ще кажеш ли всичко, което искаш, и сега, т.е. ще покажеш ли повече от себе си?

Ще се постарая, но ми се иска хората сами да си намерят тяхната истина чрез темите в самия спектакъл, защото моята гледна точка е една, това, което вижда зрителят, е друго, човекът до него – трето. Въобще залата изпитва смесени емоции, но за някакъв кратък момент това е някаква общност, която е съпричастна с онова, което се случва на сцената. И ако успея да покажа, че ние сме ценни такива, каквито сме, че можем да се усмихваме на своите желания и на своите „актове“, които са ни в главата, че в крайна сметка коланът трябва да се разхлаби, за да можем да разберем, че сега сме на земята и сега ни е времето да събъдваме, ще съм много щастлива.

Може ли да се каже, че напоследък хората ходят на представления, за да се разсейват и че не търсят дълбочината, а се движат повече по повърхността?

Винаги съм казвала, че балансът е много важен и че да направиш смешка заради самата смешка и да играеш със сигурен хумор, не е вариант. Мисля, че във всяко усмихване трябва да има и леко замисляне. По принцип зрителят е боайор и ако актьорът се повлече по това усещане, нещата може да станат немножко приятни. Хубаво е да се оставя някакъв въздух, за да може самият зрител да си дофантазира ситуацията, да се разсмее. Не е нужно на всяка цена да има лезене по земята и да е мега смешно. Е, хубаво би било и ако това се получи, но не с познати средства. **При теб някога имало ли е на всяка цена?**

Не и не мисля, че е необходимо. В мен го има състезателния дух, но на всяка цена – примерно да са избрали колежка в представление и аз да отида да се боря с нокти и зъби, да кажа: „Не тя, аз трябва да съм“ – не. Според мен всеки режисьор има изградена представа за това как трябва да изглежда нещо и в повечето случаи не опира само до талант, а до визия, излъчване, екип. Много са факторите. Смятам, че за всеки има място, всеки има своето време.

Ако се върнеш назад, пак ли по този път би тръгнала?

Да, нищо не бих сменила. Това е моят път. Той е такъв. Не всичко ми се е получавало лесно. Наскоро някой ми каза: „Ти много снимаш“. Не, не снимам, от векове. (Смее се.) Защо такова впечатление оставам, не мога да разбера. Може би е било много запомнящо се това, което съм направила, и им е още прясно. (Смее се.)

Има ли нещо, което те е отклонявало от този път и ти се е искало да смениш посоката?

Имала съм такива моменти, когато бях без работа за доста дълъг период. Тогава завърших арт терапия в Нов български университет и тя ми отвори нови врати, даде ми нова гледна точка, нов гъдел и той още си сега, още си го практикувам. Дори с една приятелка и още едно момче направихме фондация „Рестарт“, която е за онкоболни, и се занимаваме с подобна дейност. Така че винаги един край е ново начало или отиваш на друго стъпало, поглеждаш от друга височина. Всичко се променя и трябва да бъдеш гъвкав в това не да стоиш и да страдаш. „Защо на мен се случи“ е най-страшното изречение, което можеш да си кажеш.

Как стигна точно до арт терапията?

Имах нужда от нещо, което да награда – може би като усещане, чисто като психология, самата аз да се терапевтирам по някакъв начин. Беше ми много интересно. Ходих и на 7-дневни семинари в Пловдив, на които имаше психодрама, констелации. Неща, които по някакъв начин са свързани и с моята професия. Хареса ми усещането, че чрез арт терапията изкуството може да лекува. Това беше нещото, което ме задвижи в тази посока. Имахме възможност сами да си изберем стаж. Имах една колежка, която работеше със затворници, друга – с деца с церебрална парализа, трета – с наркозависими. Това е метод, с който може да се работи и с малки, и с големи. Аз избрах да работя с деца в неравностойно положение и след това осиновени.

Трудно ли беше?

Няма лесни неща, но ако във всяко едно нещо намиращ онова зрънце „защо, как, какво“, то те придвижва. Когато имаш любопитството, интереса, това е нещото, което движи. Разбира се, че има моменти на съчувствие, съжаление, на които обаче трябва да поставиш граница. Защото ако работиш в тази посока, трябва да опиташ и да се съхраниш.

А с актьорската професия как успяваш да се съхраниш?

С хигиена. Не може всичко и на всяка цена. И навсякъде. Не бива.

Усещала ли си някога необходимост от много голяма промяна?

Непрекъснато я усещам тази необходимост, затова търся провокацията в театъра, в киното, дори сега със „Затезанете коланите“. Аз никога не съм била сама на сцена, винаги съм била екипен играч. Обичам да си партнирам с хората, обичам те да ме провокират, а сега трябва

сама да се провокирам. Нямам представа как ще се получи. В момента Здрава хвърля поглед отдолу, Боги предстои да гледа... Доверявам се на хора, с които съм работила, но това е стеснен кръг, който не ми е точният критерий. Той ще си дойде, когато влезе публиката. Надявам се хората, които идват, да са с позитивно отношение към това, което ще гледат.

Все още ли ти е важно какво ще кажат хората?

Вече не. Вече се опитвам да правя неща, които на мен ми харесват, да се награждам, да си боря страховете и да търся нови неща, които да си ме човъркат, да си ме ръчат.

С какво не би направила компромис?

С голямата опашата лъжа, с лошото отношение, с простотията, с това умишлено да навредиш на някого, с лицемерието да се правиш на близък на някого и в следващия момент да злословиш... Ей с такива неща не правя компромис. Хората трябва да са категорични и да не се страхуват от мнението си. Да, ние живеем в общество, да, ние се съобразяваме, но с компромисите зависи докъде и с кого.

Този септември беше премиерата и на третото ви общо представление със Здрава и Боги. Вярваше ли, че когато се събрахте за първото, ще се стигне и до „Извънредно неудобно“?

Не. Аз такова нещо не бях правила – то е и театрално, но има и стендъп елементи. Много неща в едно. Беше ми много интересно. В началото не можех да се впиша, поне в моите очи, но като посетих Здрава и Богдана, нещата започнаха да се напасват. Благодарна съм им, че ме поканиха. Истината е, че още по време на първото „Извънредно положение“ се роди идеята да направим поредица и взе, че стана. Както Здрава казва: „Аз като си визуализирам нещо, и то се случва.“ Представленията много си приличат, но в същото време са различни, в което е чарът им. Освен това има доза естественост, непретенциозност, което го има и в моноспектакъла, което ми харесва. Защото е друго, в смисъл по-различно е, интересно е, забавно е, леко е и с чувство за хумор, с намигване. (Усмивва се.)